

ולולבו בידו

נתיבי-עם

(א) סימן תרנב סעיף א. יאחז הלולב בידו גם בשעת התפילה.

(ב) וכ"כ מרן לעיל בסימן צ"ו סעיף א, דלולב בזמנו מותר לאחוז בידו כשהוא מתפלל, (ג) ולפי הגמרא (סוכה דף מא ע"ב) כן היו אנשי ירושלם נוהגים "קורא קריאת שמע ומתפלל ולולבו בידו, עולה לתורה ולולבו בידו".

ובזמננו, רבים מהחרדים לדבר ה' בירושלים נוהגים כן בעלייתם לתורה, אבל לא ראיתי נוהגים כן בעת שמתפללים שמונה-עשרה.

ועיין בכף החיים (אות יד) שכתב דמנהג בית-אל אחר שעשו ההקפה אין נוטלים הלולב עוד, ע"ש.

(ד) ולפי זה **לא ראוי לעלות לתורה ולולבו בידו**, מאחר שכבר נעשו ההקפות.

עלי נתיבים

(א) שו"ע : מצות לולב ביום ולא בלילה; וכל היום כשר לנטילת לולב, שאם לא נטל שחרית, יטלנו אח"כ. ומ"מ זריזים מקדימים למצות ונוטלים אותו בבוקר; וזמנו הוא משתנף החמה, ועיקר מצוותו בשעת ההלל, ואם צריך להשכים לצאת לדרך, נוטלו משעלה עמוד השחר.

הגה: **והמדקדק יאחז הלולב בידו כשנכנס מביתו לבה"כ, גם בשעת התפלה**, וכן יחזירו לביתו, כדי לחבב המצות (טור).

(ב) שו"ע : כשהוא מתפלל, לא יאחוז בידו תפילין ולא ספר מכתבי הקודש ולא קערה מלאה ולא סכין ומעות וככר, מפני שלבו עליהם שלא יפלו ויטרד ותתבטל כוונתו. **ולולב בזמנו, מותר לאחוז בידו**, כיון שהאחיזה בידו היא מצוה אינו נטרד בשבילו.

(ג) תניא, רבי אלעזר בר צדוק אומר: כך היה מנהגן של אנשי ירושלים, אדם יוצא מביתו ולולבו בידו, הולך לבית הכנסת ולולבו בידו, קורא קריאת שמע ומתפלל ולולבו בידו, קורא בתורה ונושא את כפיו - מניחו על גבי קרקע. הולך לבקר חולים ולנחם אבלים - לולבו בידו, נכנס לבית המדרש - משגר לולבו בידו בנו וביד עבדו וביד שלוחו. מאי קא משמע לך? להודיעך כמה היו זריזין במצות.

(ד) כתב המשנה ברורה שם ס"ק ו' וז"ל : והנה אף דבגמרא איתא שכן היו עושין אנשי ירושלים, היה אדם יוצא מביתו ולולבו בידו, קורא ק"ש ומתפלל ולולבו בידו וכו', מ"מ **כתבו אחרונים דכהיום מחזי כיוהרא, אם לא מי שמפורסם למדקדק במעשיו**,

מיהו זה נוהגין גם היום - שמוליכין הלולב בבוקר בעצמו לביהכ"נ וכן מחזיר לביתו בעצמו.

אברהם תורגמן, אפרת

